

UYANIK

«Efendim!Efendim uyanın, kendine geliyor.»

Bana yeniden doğduğumu zannettirecek kadar gerçekçi bir uyanıştan sonra duyduğum ilk cümle bu olmuştu. Başta algılamakta geciksem de zihnimin floresan lambaları sonunda yanmayı başarmıştı. Ah! Benim biricik sevdiğimin o tatlı sesi... Şu anda vücudumu hareket ettiremezken, gözkapaklarımı yukarı doğru ittirecek gücü bulamazken, hatta ve hatta nerede olduğumu, ne yaptığımı bile kavrayamamış halde burada öylece uzanırken bile öylesine yumuşak ve çekiciydi ki. Bu sesi duyar duymaz düşünülmesi gereken her şeyi bir kenara bırakmış, sadece mutlu olmuşum. Sadece birkaç saniyeliğine ve öylesine gelen bir huzur... Ne var ki bu mutluluğum çok uzun sürmedi, önce annemin ağlayarak tanıya şükürleri sonra bir de üstüne «Doktor Bey, buraya bakar mısınız» nidası içimdeki tüm bu minik huzuru kolayca söküp attı ve yerine bol bol huzursuzluk doldurdu. Şimdi artık bu karanlıkta üç kişi baş başaydık. Ben ve aklımdaki iki soru işaretim... Neden ve neresi?

Göz kaslarımı var gücüm ile çalıştırarak gözlerimi aralamaya çalıştım. Dünya ile arama yarı saydam bir katman gibi giren gözyaşlarımın arasından seçebildiğim ilk figür, bana gözlerimin içine girecek kadar yaklaşmış olan sevgilimin beyaz yüzü olmuştu.Net görememiştim ancak yana doğru attığı kumral saçları zihnimde anında bu çağrışımı yapmıştı. Bu hayatımın aşkıydı. Yorgunluktan taşıyamayıp serbest bıraktığım gözlerimi birkaç saniye daha kapalı tuttuktan sonra yeniden açtım. Şimdi her şey daha netti. Artık sevgilimin o kusursuz yüzünün her bir milimetrekaresini görebiliyordum. Pürüzsüz tenini, uykusuz kalmaktan şişmiş gözaltı torbalarını minicik güzel burnunu. Hatta dudağının hemen üstündeki o güzel benini bile net olarak görüyordum. Öylesine yakınımdaydı ki titreyen dudaklarının yeni bir ağlama nöbeti getirdiğini anlayabiliyordum. Neyse ki bu sefer farklıydı, bu sefer mutluluktandı.

Ağlamaktan kanlanmış, saçları kadar kumral gözlerinden doğan bir gözyaşı damlacığı, yavaşça burnunun yanından kayıp çenesine doğru inerkengülümsemeye çalıştım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki sadece uzunca bir uykuya yatıp uyanmışım gibi. O da karşılık olarak gözlerimin içine baktı, benim kendimi zorlayarak gülümsememe içtenlik ve mutluluk dolu bir gülücük ile yanıt verdi ve hemen ardından başını, kulağı tam kalbimin üzerine gelecek şekilde, göğsümün üzerine dayadı. Bu ani hamlesi nefes alış verişimi birazcık zorlasa da umurumda değildi, mutluydum. Gülümsemem gülücüğe dönmüştü.

Bu güzel yüzün aşağıya doğru inmesi ile beraber, şimdi bu geniş odada bulunan diğer insanları da seçebiliyordum.Yatağımın hemen iki adım ötesinde dizilen üç kişi vardı.Arkadaki ikisinin üzerinde doktor uniformaları vardı doğal olarak onları önemsemiyordum.Tek odaklandığım kişi bana en yakınımda bulunan kişi,yani annem olmuştu.

Gözlerimi ona çevirirken,bununbütün hayatım boyunca unutamayacağım görüntülerden biri olacağını tahmin edemezdim asla.Annemin hemen iki adım uzağımda,bir eli çenesinde diğer eli çantasını sımsıkı kavrararken kio bakışlarındaki karmaşıklık hissi.Hem de bana göre hiçbir sebebi olmayan o his...Neden?Uyandım anne işte,hayal meyal hatırlıyorum şimdi her şeyi.Kötü şeyler oldu evet ama bitti işte.Bak uyandım sağ salım,nedenbu gözlerindeki duygu karmaşası?Neden mutluluk çığlıkları atmıyorsun havaya?Neden?

Hayır gerçekten yolunda gitmeyen bir şeyler olmalıydı fakat anlayamıyordum.«Anne» dedim...Belki de onu bu ruhsuzluktan kurtarabilmek istiyordum.Sevgilimin verdiği tepkinin daha fazlasını,daha samimisini göstermesini beklerdim fakat yapmadı,yapamıyordu.Olduğu yerde kaldı,ürkek bir tavır ile önce sevgilimin saçına ve aşağıya doğru uzanan vücuduna baktı.Sonra gözü aşağıya belimin altına indi fakat hemen kaçırıldı gözlerini oradan.Sanki mahremiyetimin simgesi ayaklarımdaymış gibi. Sanki utanılacak bir şey varmış gibi orada.İşte o anda yaptığım tek şey beynimden bedenime yayılan anlık bir korku ile narkozun etkisini üzerimden atmak ve sevgilimin beni aşağıda tutmaya çalışan çabalarına rağmen başımı kaldırıp vücuduma bakmak oldu.Sonrasını hatırlamıyorum.Bayılmış olmalıydım.

Korku mu? Melankoli mi?Umutsuzluk mu?Şu son birkaç günde en çok yaşadığım duygu hangisiydi?Karar veremiyordum.Hastanede uyandığım o her şeyin başladığı şok günün üzerinden tam bir hafta geçmişti.

Hastanede günlerim hemen her gün aynı şekilde geçiyordu.Doktor uyuşturucunun etkisinden çıktığımdan beri psikolojik bir uyku sorunu olduğu için kuvvetli bir uyku ilacı veriyor ben de günün on üç ya da on dört saatini yatağımda uyuyarak,uyumadığım zamanlarda da ufak televizyonun karşısında pinekleyerek geçiriyordum.Henüz uyku sorunumu çözmek için psikiyatri bölümüne sevk etmemişlerdi beni fakat biliyordum,her günümü böyle konuşmadan,hareket etmeden üstüne üstlük bir de yemek yemeden geçirirsem bu pek de uzak bir ihtimal olmayacaktı.Oysa yemek yemememde benim bir suçum yoktu ki.Her gün hiç sekmeden üç öğün,gereğinden fazla şişman bir hasta bakıcı kadın odaya girmeden önce takındığı şeffaf merhametinin arkasından görülebilen umursamazca tavırları ile önüme iğrenç hastane yemeklerini bırakıyor,sonra da odayı terk ettiğinde annemin bana yemek yemem konusundaki nasihatlerini dinlemeye mahkum kalıyordum.Doğru,o günden beri yüzüne bakmaya cesaret edemediğim annemin.Hala yüzüne bakamıyordum çünkü bir türlü gitmiyordu gözlerimin önünden o uyandığım andaki acınası ve kabullenememişlik dolu bakışları.Bir daha bu riski alabilir miydim emin değildim.Annemin bana aynı şekilde baktığını görme riskini.

Sıradan günlerimde,bir de bunun dışında son iki gündür başlayan kısa hastane gezintileri vardı.Ufak tefek yaralarımın enfeksiyon riski ortadan kalkmış ve doktor her gün biraz hava almamın alışma sürecinde etkili olabileceğini tavsiye etmişti.Bu lanet olası tavsiye yüzünden her gün tam ikindi uykumun ortasında odaya bir tekerlekli sandalye getiriliyor,iki hasta bakıcının yardımı ile o muhtemelen hayatımın kalanını geçireceğim alete bindiriliyor ve annem tarafından hastanenin iğrenç bahçesinde gezdiriliyordum.Neyse ki çok uzun sürmüyordu bu gezintiler. Annem de fazla ısrarcı olmuyordu bu konuda. Konuşmamayı tercih ettiğim için başımı yana doğru yasladığımda annem sıkıldığını anlıyor ve beni yeniden günümün tamamını geçirdiğim odama,fırsattan istifade çarşafı değiştirilmiş yatağıma götürüyordu.Ondan sonra ben yine bir başka öğünü bekliyor,sonrasında gece olmasını ve geceyi yanımda elimi sıkıca tutarak geçirmek üzere,en enerjik hali ile kapıyı çalıp içeri dalan sevgilimi görmeyi umut ediyordum. Kısacası hastanede her günüm böyle geçiyordu.

İşte yine böyle sıradan bir günde uyku ile uyanıklık arasında bir yerde kendi hayal dünyamda sevgilim ile dans ederken kapının hafifçe aralandığını duyar gibi oldum.Koridordan gelen yarım ışık ile parlayan beyaz bluzundan farketmişim,sevgilimdi bu.Benim uyuduğumu düşünerek kapıyı sessizce kapattı ve yanımdaki boş deri koltuğa bıraktı yavaşça kendini.Beni mi izliyordu acaba diye merak ederken gözlerimi hafifçe araladım ve başını koltuğa yasladığını uzaklara dalmış olduğunu gördüm.Saçını at kuyruğu yapmıştı,benim bu stili ona yakıştırdığımı bildiği için yapmış olabilirdi. Üzerime alınıyordum.Uyanık olduğumun farkında olmadan yorgun vücudunu deri koltuğa tamamen yaydı,bacaklarını da yatağımın ucuna doğru uzattı.Başka bir deyiş ile uyku pozisyonu alıyordu. Ben ise sadece izledim. Tıpkı son bir haftada uyanık olduğum her dakikada yaptığım gibi.

Uzun zamandır konuşmuyordum,derin bir nefes aldım ve kuruluktan birbirine yapışan dudaklarımı araladım.Ses tellerim pas tutmuştu sanki,boğazımdaki titreşimler sadece dumanlı bir ses parçası oluşturdu. «Aşkım...götür beni buradan»

Önce sanki hayali bir ses duyar gibi oldu sevgilim.Buna ihtimal verememişti belki de,konuştuğuma.Başını kaldırıp benim ona baktığını görünce o uykulu halinden bir anda çevik bir hareket ile sıyrıldı ve yanıma,bir nefes mesafesi kadar yakınımaya geldi.Güzel yüzü makyajsızhali ile bile karanlıkta parlıyordu. «Canım?Nereye götürüyüm?»

Bu sorusuna cevap veremeyecektim çünkü yanıtı bilmiyordum.Dudaklarımı bilmiyorum anlamında büktüm.O da peki öyleyse manasında hafifçe doğruldu,bir eli hala sıcaktan terlemiş elimi kavırıyordu diğer eli ile de saçını kulaklarının arkasında tutuyordu.bu her zaman yaptığı istemsiz bir hareketti ama ona çok yakışıyordu.Düşündü ve kısa bir süre sonra «Tamam hayatım» diyerek

odadan çıktı.

Yeniden uykuya dalmak üzere olduğum birkaç dakikadan sonra önünde bir tekerlekli sandalye ile yeniden odaya girdi.Şu anda odadan çıkmam yasaktı fakat hiç kimse uyanık olamazdı bu saatte.O da buna güvenmişti.

Tekerlekli sandalyeyi yanıma sabitledi.Utanacağımı bildiği için üzerimdeki yorganı hiç ellememişti.Ben tüm gücümü ona muhtaç olmamak için kullanırken o beni bir kadından beklenmeyecek bir kuvvetle çekip tek hamlede tekerlekli sandalyeye bıraktı.Üzgündüm o bunu yaparken... Çünkü bunu ona bir daha yaptırmak istemezdim.Hayatının her birkaç saatinde bir beni bir sandalyeye bindirmesini veya indirmesini.Bu yüzden o anda kol kaslarımı kendi kendimi taşıyabilecek kadar geliştirmeye yemin etmiştim.

Koridoru boydan boya geçtik,her iki yanımızda sırası ile uzanan odalardan en ufak çıt sesi bile gelmiyordu.Her taraf gereğinden fazla sessizdi.Tüm bu sessizliği yaran tekerlekli sandalyemin lastik seslerinin arasında hiç konuş(a)madan asansöre bindik.Sevgilim önce beni içeri aldı,yerimi sabitledi ve kendisi bindikten sonra zemin kat düğmesine bastı. Kapı bu sessizlikte bize göre baya gürültülü gelecek şekilde kapandı ve biz az sonra sadece bir anlığın göz göze geldik.Sadece bir andı çünkü bizim asla anlaşmak için daha fazlasına ihtiyacımız olmamıştı.Gözlerimiz yine fazlası ile anlatmıştı herşeyi,ilk hamle ondan geldi,zira benim hamle yapacak takatim bile yoktu.Yanımdan yürüyüp önüme geçti ve öne doğru eğilerek kurumuş,ilaç kokan sefil dudaklarımın arasına o dolgun ve canlı dudaklarını yapıştırdı.Saniyelerce hiç ayırmadan hem de.Tıpkı o ilk günkü tutku ile...O anda ve sonrasında ne hissedeceğimi bilmiyordum,bana yine buruk bir sevinç yaşıtıyordu.Yine bana kendimi harika hissettiriyordu ama kenarda köşede bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyordum.Tıpkı uyandığım o ilk andan beri sürekli olduğu gibi.

Bu bulutlara seyahatimizin tam olarak kaç dakika sürdüğünü bilmesem de bir şeyi net olarak hatırlıyordum.Sadece bir şeyi;Seni öylesine özledim ki deyişimi.Gözlerimi zar zor açık tutarak,saçlarını,yanağını ikide bir yarım yamalak öpüşümü...

Zemin kata indiğimizde başka bir şey düşünmek istemiyordum.Yine alıp beni götürmüştü işte bambaşka dünyalara,upuzak diyarlara ve ben bu uzak diyarlarda kalmak istiyordum.Nasil yapıyordu bilmiyorum ama yapıyordu işte.Sorgulamak anlamsızdı.Asansörden çıktık ve hasta gezintilerinde kullanılan dar kapıdan geçtik,kapı kilitli değildi,ortalıkta da kimse yoktu.Yavaşça beni dar kapıdan geçirdi ve ışıklı bir akşam gecesinin tam kalbine götürdü.Havasızlıktan iyicene uyuşmuş beynim oksijen moleküllerini emdikçe daha çok kendine geliyordu.Bana gündüz gezintilerimden çok daha güzel geliyordu şu anda bu genişçe hastane bahçesi.Ya etrafta kimse olmamasından,ya da yanımda sevgilim olduğundan.

Hava ise serindi,bacaklarımın üzerinde bir örtü vardı fakat yetmiyordu.Üşüdüğümü hissediyordum ama yine de ona söylemedim,yanımdan ayrılmasını istemiyordum çünkü.İstemiyordum ama cin gibiydi.Gizlemeye çalıştığım titremelerimi görmüş olacak ki arkamdan tatlı bir ses ile kulağıma eğildi.«Üşüyor musun sen?Dur gidip hemen bir şeyler getireyim üstüne»

Ağzımı açıp bir hayır demek,beni bırakma demek istedim ama sonra hemen bundan vazgeçtim.Çaresiz görünmek istemiyordum çünkü.

Hızlandık,daha doğrusu o hızlandı.Şimdi daha çok rüzgar vuruyordu yüzüme,alnımdaki ve boynumdaki yaralarımın.Ve ben biraz daha üşümeye başlamıştım.Fakat sevdiğime de da hak veriyordum,beni öylece ortada bırakamayacağı için uygun bir köşe arıyordu.En sonunda uzaktan gördüğü bir bankın yanına bırakmakta karar kıldı.Hem orada yalnız da olmayacaktım bankta oturan biri vardı.Adama yaklaşırken biz, eminim ki sevgilim beni adama emanet etmenin gururuma dokunup dokunmayacağını merak ediyordu.Bir süre düşündü ve doğru olanı yaptı,ağzımı bile açmadı bu konuda.Zaten gerek de kalmamıştı.«İyi akşamlar» diyerek yanına getirildiğim adam başını sallayarak öylesine tatminkar bir bakış atmıştı ki sevgilime.Sanki durumumuzu,duygularımızı dışarıdan izler ve bilirmiş gibiydi.

Ben hemen geliyorum canım diyerek yanımdan ayrıldı sevgilim. Arkasından bakmak istiyordum, onu izlemek istiyordum ama adamın da bana dik dik baktığının gayet farkındaydım.

Her ne kadar kimse ile muhatap olmak istemesem de adamın taciz eder gibi bakışlarını karşılıksız bırakmamak için ben de onu süzmeye başladım. İlk bakışta insana farklı gelen bir tipi vardı. Yüzünde hiç olmadığı halde ellerinden ve boynundan kendisini ele veren kırışıklıklardan yaşının altmışı geçtiğini tahmin etmiştim. Oysa buna rağmen son derece gergin ve keskin yüz hatlarına sahipti. Küçük birer bilye gibi gözbebeklerinin çevresi pürüzsüzdü ve bu yaşına rağmen kirli bıraktığı sakalında hala yer yer köse kalmış bölümler vardı. Arkaya doğru yapıştırdığı hafifçe dökülen saçları o güzel gözler ile birleşince ortaya karizmatik bir profil çıkıyordu. Ayrıca bu çekicilik sadece görünümünde kalmamış tavırlarında da yansımıştı. Hareketlerinde çekici bir asilik vardı. Gecenin bu serinliğine rağmen bacaklarına kadar bir battaniye örtmüş fakat üstünde sadece temiz ve ütülü bir beyaz atlet ile oturuyordu. Umursamazca.

Ben ona baktım, o bana baktı. İkimiz de geri adım atmaya niyetli görünmüyorduk. Hem ben niye geri adım atacaktım ki, o başlatmıştı herşeyi. Elinde olduğunu farketmediğim sigarasını yavaşça ağzına götürdü. Derin bir nefes aldı ve gökyüzüne doğru bakıp nefesini bıraktı. Hiç yüzüme bile bakmadan muzip bir gülümseme ile sordu. «Yoksa ağlayacak mısın?»

Şaşırılmıştım. Bir şeyler söyleyeceği belliydi fakat böyle bir başlangıcı asla beklemiyordum. Tamam farklı bir tip olduğu kesindi ama karşılaştığı biri ile dalga geçerek söze başlamak herkesin yapacağı bir şey değildi. Sebepsiz yere öfkelenmişim. Adam apaçık kafa buluyordu benimle. Yine de cevap vermedim, bakışlarımı kızgınlaştırmak ile yetindim ve o da bunu hemen anladı.

«Kızma canım, benimki sadece bir tahmin. Ya da bir gözlem diyelim. Başından ne geçmişse yeni olmuş, bandajların taze, ve hala tekerlekli sandalye neresinden tutulur bilmiyorsun. Neydi? Trafik kazası mı?»

Kızgınlığımı unutup başımı yavaşça bir aşağı bir yukarı salladım. Tahmin etmişim dedi.

O konuşup sağa sola bakınırken ben onu süzmeye devam ediyordum. Tıpkı onun arada bir bana yaptığı gibi. Fakat o profesyoneldi bu konuda. Bana sadece üç saniye bakıyor ve her seferin ardından yeni bir şey öğrenmiş gibi tatminkar bir bakış ile gökyüzünü seyretmeye dönüyordu. Benim ise tek ilgimi çeken ayrıntı, adamın atletinin yakasına asılmış bir dolma kalem ile önünde kapalı duran bir not defteriydi.

«Ne iş yapardın peki? Şu kaslara, vücut düzgünlüğüne baksana. Futbolcu filan mıydın? Modellik mi yapardın? Yoksa oyuncu musun? Hayır herhangi bir sinema filminde oynasaydın hatırlardım seni ama televizyonda oynadıysan ona bir şey diyemem, pek izlemem de.»

Bu adam ile iletişime geçmekte bir sakınca görmüyordum. Gözlerimi kaçırıp «Balet» dedim. Hemen arkasından da ekledim. «Sen peki? Yazar mısın?»

Adam kendini tutamadı ve bir kahkaha patlattı. «Ava giderken avlanmak bu olsa gerek! Nokta atışı ile güzel bir tahmin. Şimdiki gözlemim de doğal bir gözlem yeteneğin olduğu konusunda.»

Sustum önce fakat daha sonra aklıma gelenleri içime atmamaya karar verdim. «Daha kabiliyetli olduğum konular varken alsın bu yeteneğini başına çalsın!» Bunu korkmadan adama söylerken Tanrıya isyanın kapısına kadar gelmişim.

İhtiyar, sigarasını söndürmeden fırlatıp attı ve «Bana bak evlat» dedi o gür sesi ile. Yüz ifadesi hemen gerginleşmiş tavırları bir anda otoriterleşmişti. «Başından ne geçtiği umurumda bile değil. Sen kendi sorumluluklarını taşıyabilecek olgunlukta, hür bir insansın. Çocukça tavırların arkasına saklansan da gururluymuş gibi görünüp içten içe merhamet beklesen de gerçek bu. Ve benim dini inançlarıma göre de buna göre yargılanacaksın. Burada bir bacağını veya vücudunun tamamını kaybedip kaybetmemen önemli falan değil. Her gün beynini aldırılmış birer zombi gibi sokakta dolanan onlarca aptal insanın arasında yaşıyorsun, kendini bu kadar özel görme. Hatta onlardan daha bile şanslı sayılırsın. Şimdi kulağını aç ve beni iyi dinle.»

«Durumumuzu özetlemek için sana sadece tek bir örnek vereceğim. Şu anda kısacık hayatında bir yol dönümündesin ve önünde iki seçenek var. Yalnızca iki seçenek. Hayal ve gerçek.»

«Birinci seçeneğin hayali seçmek. Eğer bunu yaparsan her gününün her saatini bu şekilde, alışmayı reddederek, eski hayatına dair anılarını yaşatmaya çalışarak veya ne bileyim her

sabah koşu parkına gidip koşan insanları kıskanarak geçirirsin. İnsanların sana bakışlarının altında bir merhamet görmek için paranoyak olursun. Onlardan tek istediğin merhametten arınmış bir saygı görmek olsa da aslında gurur diye bir şey kalmamıştır içinde ve insanların sana acımasını istersin içten içe. Hatta zaman zaman bunu duygu sömürüsü olarak da kullanmaktan kaçınmazsın. Annene karşı, arkadaşlarına karşı ve belki de karına karşı. Hem karın demişken... Ne kadar aksini iddia edecek olursan ol, zaman içinde bu çocuk gibi davranışların ile bu güzel kadının kocası olmaktan çıkar çocuğu durumuna gelirsin. Ondandır o ne yapar biliyor musun? Yıllar boyunca aşk duygusu tatmadan yaşayacak olan bir kadın, elinden geldiğince dayandıktan sonra ne yaparsa onu. Umarım anlamışsındır...»

Ağzımı açmak istedim ama beni hiç takmadan konuşmaya devam etti.

«İkincisi seçimin ise gerçek... Bu başından geçen olayı şu anda hem de hemen burada kabullenirsin. Unutma ki kabullenmek alışmanın yarısıdır. Sonrası da çorap söküğü gibi gelir zaten. Sana başta bu dünyada adalet yok dedilersede inanma! Bazı konularda adalet vardır. Sonuçta her insana verilen toplam yetenek sayısı doğumda eşittir fakat bunun farklı hislere dağılımı farklıdır. Sen istediğini alırsın geliştirip kullanırsın istediğini de çürütür gidersin o sana kalmış. Sen sahip olduğun fiziksel esnekliği ve ritim yeteneğini muazzam bir biçimde değerlendirdin ve dünya çapında bir dansçı oldun. (Sen bunu nereden biliyorsun!) Ama bu yeteneğin kaybolduğu anda başka yeteneklerin gösterecektir kendini. Bana güven bu konuda.»

Sonra üzerindeki battaniyeyi sıyırdı ve tıpkı benim gibi kayıp olan daha önce kayıp olduğunu fark etmediğim sağ bacağını gösterdi. «Sence ben neyin örneğiyim? Hayal mi gerçek mi?» Cevabını beklemeden devam etti.

«Anladın mı bilmiyorum. Çok klişe aslında ama Allah bir kapıyı kapatır diğer kapıyı açar mevzusu... Ama bu lafta ufak bir oynama yapmak istiyorum. Allah kapıyı açmaz, anahtarın senin içinde olduğunu söyler sadece. Anahtarı bulup kapıyı falan açmak sana düşmüş.»

«O yüzden şimdi karar ver. Bu ülkede engelli olmak yeterince zor zaten. Bir tanesine daha kimsenin ihtiyacı yok. Biz koskoca saray gibi binalar yaptıktan sonra içine bir engelli girişi yapmayı unutan mimarların, durakta engelli görünce durmaktan vazgeçen otobüs şoförlerinin insanların yaşıyoruz. Ya şu anda gerçeği seçip engelli olarak sayılmaktan vazgeçersen, kaybettiğin bacağının yerine diğer yeteneklerini değerlendirirsin ya da güçsüzlüğün ile baş başa sefil bir hayat yaşarsın. Engellilik bir uzvunu kaybetmek değildir, bu herkesin başına gelebilir. Engelli olmak kendi kendine yetebilecek güç içinde var iken başkasına yük olmaktır. İstesen de istemesen de gerçek bu. Benden bu kadar...»

Tüm konuşma boyunca bana kilitli halde kalan karizmatik bakışları uzaklara hastane kapısına doğru kaydı. Aynı şekilde benimkiler de. Sevgilim geliyordu, başımı çevirip uzaktan gelişini seyrettim dalgınca. Soysuz herif beni tam zayıf noktamdan yakalamıştı, sevdiğim bu kadından. Üstelik söylediklerinde tek bir yanlış cümle yoktu.

Ben konuşmanın şokunu yaşarken sevgilim geldi yanımıza, elindeki battaniyeyi üstüme örttü. İhtiyar adamın da bir anda tüm o tavırları değişmiş, centilmen ve babacan bir adam olup çıkmıştı. Beni şaşırtan bir hamle ile bankın arkasından koltuk değneklerini aldı. Zorlanmadan ayağa kalktı, tüm güler yüzünü takınarak, «hayırlı geceler size» dedi ve gecenin karanlığına doğru ilerledi. Sadece arkasından baktım, sevgilim yanağıma aşk dolu bir öpücük daha kondururken.

Yeniden uyandığında sabah olmak üzereydi. Doğuya bakan pencereimin önündeki ağaçların arasından güneş beni uyandırabilecek, odayı aydınlatabilecek bir boşluk arıyordu. Neden bilmiyordum ancak bu her sabah olan uyanmak istemediğim huzursuz günlerden biri değildi bugün. İştahım yerine gelmişti. Konuşmak istiyordum. Düşünmek istiyordum. Yaşadığımı hissetmek istiyordum.

Bir sevgilimin uyurken oluşun o güzel vücudunun kıvrımlarına baktım, bir de yanımdaki elektronik saate. Komodinin üzerine bakar bakmaz gördüğüm şey ise bana yeniden bir hafıza yüklemesi yapmıştı sanki. Sekizi yirmi geçtiğini gösteren saatin hemen yanında yepyeni bir not

defteri ve mavi bir dolma kalem duruyordu.Üzerlerine de uyandığım ilk anda okuyayım diye bana dik olarak ilişitirilmiş bir not.

Hani emekli olduğunda bugüne dair anılarını yazmayı isterdin ya,işte sana bugünden başlamak için bir fırsat...

Seni canından çok seven sevgilin

Bir anda dün geceye dair tüm hatırladıklarım film kareleri şeklinde beynime hücum etmişti.Önce hangisini düşüneceğimi bilmiyordum.Asansördeki öpüşmemiz,benim uyanıp fisıldamam,adamın yanına gidişimiz ve onun beni sarsan konuşması...Elimi gözüme götürdüm ve kapalı tuttum bir süre, açmak istemiyordum.Belki kaçmak için,belki de düşüncelerimi toparlamak için bilmiyorum.Allah kahretsin işte bilmiyorum!

Adamın bana verdiği iki seçeneği hatırladım.Hayal ve gerçek?Sonra da gülerek bana sorduğu soruyu.Sence ben gerçek miyim yoksa hayal mi?Bu soruyu neden o anda önemsememiştim ki.Ya bunları hiç yaşamadıysam?Ya bunlar sadece bir rüyadan ibaretse?Ya da gerçekten yaşandıysa ve uyku sersemliği ile hatırlayamıyorsam şu anda?Hayır hayır.Hayal veya gerçek olsun bu, adamın bana söylediklerinin doğruluğunu değiştirmezdi ki.Hem bunu öğrenebilirdim hemen şu anda.Sevgilimi uyandırıp şu anda herşeyi sorup öğrenebilirim!

Yine de yapmak istemedim.Gözlerimi yeniden kapattım.Düşündüm dakikalar boyunca.Gerçek ile hayal arasındaki o ufak çizginin bir o tarafında bir diğer tarafında sürekli sınır ihlalleri yapıyordum.Acı,asabiyet,her şey vardı ruhumun derinliklerinde.Bir kaç dakikalık uykudan sonra aklıma bir görüntü çivi gibi çakıldı ve beynim tüm olanları bir puzzle parçasını yerine oturtur gibi kabullendi.Gördüğüm ufacak bir şeyi hatırladım ve kısacık en fazla bir saniye kadar olan görüntüyü yaşadım defalarca ve defalarca.

Hatırladığım şey adamın bankın arkasındaki koltuk değneklerini almak için arkasını döndüğü anda açılan belinin arasından görünen italik dövme yazısının 5 harfiydi....delis - sonra elimi yavaşça beline götürdüm,Terli atletimi üzerimden sıyırdım ve belimdeki yazıyı yumuşak ellerim ile yeniden okudum.

SemperFidelis...

Neyim ben?Ya da daha doğru soru ile “hangisiyim ben?”

Yaşadığı trafik kazasından sonra ilerideki halini düşünde gören 27 yaşında bir dansçı mı?

Yoksa geçmişini,onu ziyaret edebilecek kadar gerçekçi anlatan 62 yaşında bir anı yazarı mı?

Bilmiyorum...